

Malinká duše a Slunce

Nedale Donald Walsch

Byla jednou jedna Malinká Duše, která řekla Bohu: „Já vím, kdo jsem!“

A Bůh řekl: „To je skvělé! Kdo tedy jsi?“

A Malinká Duše vykřikla: „Jsem Světlo!“

Bůh se zešíroka usmál. „To je pravda!“ zvolal. „Ty jsi Světlo.“

Malinká Duše byla velmi šťastná, protože zjistila to, co měly zjistit všechny duše v Království.

„Oh,“ řekla Malinká Duše: „to je vážně paráda!“

Ale brzy, když už věděla kým je, jí to nestačilo. Malinká Duše uvnitř sebe cítila touhu, že chce být tím, čím je. A tak šla zpět k Bohu (což není špatný nápad pro všechny duše, které chtějí vědět Kým Skutečně Jsou) a řekla: „Ahoj Bože! Teď, když vím, Kdo Jsem, můžu tím taky být?“

A Bůh řekl: „Chceš říct, že toužíš být tím, Kým Už Jsi?“

„No,“ řekla Malinká Duše: „Jedna věc je vědět, Kým jsem a úplně jiná věc je tím skutečně být. Chci cítit, jaké to je být Světlem!“

„Ale ty už jsi Světlo,“ zopakoval Bůh a znovu se usmál.

„Ano, ale chci zjistit jaký to je pocit!“ křičela Malinká Duše.

„Dobrá,“ řekl Bůh a smál se pro sebe: „předpokládám, že jsem to měl vědět. Ty jsi byla vždycky dobrodružná.“ Pak se výraz ve tváři Boha změnil. „Je tu ale jedna věc...“

„Co?“ zeptala se Malinká Duše.

„No, neexistuje nic než Světlo. Víš, nevytvořil jsem nic než to, čím jsi; takže není žádný jednoduchý způsob, jak bys mohla zažít sama sebe jako Toho, Kým skutečně jsi, protože není nic, čím nejsi.“

„Hm?“ řekla Malinká Duše, která teď byla trošku zmatená.

„Podívej se na to takhle,“ řekl Bůh. „Jsi jako svíčka ve Slunci. Ano, jsi opravdu tam. Spolu s miliony, triliony dalších svíček, které tvoří Slunce. A slunce by, nebyť tebe, nebylo Sluncem. Ale nebylo by jím ani bez jakékoli jiné svíčky... a pak už by vůbec nebylo Sluncem, protože by tak jasně nesvítilo. Ale jak poznat sám sebe jako Světlo, když jsi uprostřed něj – to je otázka.“

„No,“ napřímila se Malinká Duše: „ty jsi Bůh, tak něco vymysli!“

Bůh se znovu usmál. „Už jsem to vymyslel,“ řekl. „Protože nevidíš sama sebe jako Světlo, když jsi ve Světle, obklopíme tě temnotou.“

„Co je to temnota?“ zeptala se Malinká Duše.

Bůh odpověděl: „To je to, čím nejsi.“

„Budu se temnoty bát?“ zakřičela Malinká Duše.

„Jenom, pokud se rozhodneš,“ odpověděl Bůh. „Ve skutečnosti není nic, čeho by ses měla bát, pokud se ale nerozhodneš, že je čeho se bát. Víš, všechno si vymýšlíme. Předstíráme.“

„Aha,“ řekla Malinká Duše a už se cítila o něco líp.

Potom Bůh vysvětlil, že abychom mohli vůbec něco prožít, musí se objevit pravý opak. „Je to veliký dar,“ řekl Bůh: „protože bez něj byste vůbec nemohli vědět, jaké všechno je. Bez Zimy byste nemohli poznat, co je to Tepló, bez toho, co je Nahoře to, co je Dole, bez Rychlého Pomalé. Nemohli byste znát Levé bez Pravého, co je Tam bez Tady, Teď bez Potom.“

„Takže,“ uzavřel Bůh: „když jsi obklopena temnotou, nehrozí pěstí a nezvyšuj hlas a neproklínej temnotu. Raději buď Světlem v temnotě a nerozčiluj se kvůli tomu. Potom budeš vědět Kým Skutečně Jsi a stejně tak to budou vědět všichni ostatní. Nech své Světlo zářit tak, aby všichni věděli, jak jedinečná jsi!“

„Chceš říct, že je v pořádku, aby ostatní věděli, jak jsem jedinečná?“ zeptala se Malinká Duše.

„Ovšem!“ zvolal Bůh. „Je to naprosto v pořádku! Ale pamatuj si, že ‚jedinečná‘ neznamená ‚lepší‘. Každý je jedinečný svým vlastním způsobem! Avšak mnoho jiných to možná zapomnělo. A poznají, že je v pořádku, aby byli jedineční, pouze když uvidí, že to být jedinečná je u tebe v pořádku.“

„Oh,“ řekla Malinká Duše a tančila a poskakovala a smála se a skákala radostí. „Můžu být tak jedinečná, jak jen chci!“

„Ano a můžeš začít hned teď,“ řekl Bůh, který tancoval a skákal a smál se spolu s Malinkou Duší.

„Kterou částí jedinečného chceš být?“

„Kterou částí jedinečného?“ zopakovala Malinká Duše. „Tomu nerozumím.“

„Dobrá,“ vysvětlil Bůh, „být Světlem znamená být jedinečný, a jedinečnost má řadu částí. Je jedinečné být laskavý. Je jedinečné být jemný. Je jedinečné být tvořivý. Je jedinečné být trpělivý. Můžeš přijít ještě na jiné věci, jak být jedinečná?“

Malinká Duše chvilku tiše seděla. „Dokážu přijít na spoustu věcí, jak být jedinečná!“ zvolala potom. „Je jedinečné pomáhat. Je jedinečné sdílet. Je jedinečné být přátelský. Je jedinečné být ohleduplný k ostatním!“

„Ano!“ souhlasil Bůh: „a ty můžeš být všemi těmito věcmi anebo jakoukoliv částí jedinečného, kterou si přeješ, a to kdykoliv. To je to, co znamená být Světlem.“

„Vím, čím chci být, vím, čím chci být!“ oznámila Malinká Duše s velkým nadšením. „Chci být tou částí jedinečného, která se jmenuje ‚odpouštějící‘. Není jedinečné být odpouštějící?“

„Ale ano,“ ujistil Bůh Malinkou Duší. „To je velice jedinečné.“

„Dobrá,“ řekla Malinká Duše. „To je to, čím chci být. Chci být odpouštějící. Chci se takovou zažít.“

„Dobře,“ řekl Bůh: „ale je jedna věc, kterou bys měla vědět.“

Malinká Duše už začínala být trošku netrpělivá. Vždycky to vypadalo, jako by byly nějaké komplikace.

„A co?“ vzdychla Malinká Duše.

„Neexistuje nikdo, komu je třeba odpustit.“

„Nikdo?“ Malinká Duše nemohla uvěřit tomu, co bylo řečeno.

„Nikdo!“ zopakoval Bůh.

„Všechno, co jsem udělal, je dokonalé. V celém stvoření není ani jediná duše, která je méně dokonalá než ty. Podívej se kolem sebe.“

V té chvíli si Malinká Duše uvědomila veliký dav, který se sešel. Duše přišly zdaleka – z celého Království, protože se rozneslo, že Malinká Duše vede tento jedinečný rozhovor s Bohem a všichni chtěli vědět, co se povídá.

Když se dívala na bezpočet dalších duší, které se sešly, musela Malinká Duše souhlasit. Žádná se nezdála být méně skvělou, méně nádhernou nebo méně dokonalou než byla samotná Malinká Duše. Kouzlo duší, které se sešly a jas jejich Světla byl takový, že se na ně Malinká Duše téměř nemohla dívat.

„Komu chceš potom odpouštět?“ zeptal se Bůh.

„Panečku, to nebude žádná legrace!“ zabručela Malinká Duše.

„Chtěla jsem se zažít jako ten, kdo odpouští. Chtěla jsem vědět, jaký je to pocit být takto jedinečná.“

A Malinká Duše se naučila, jaké to asi je, když je smutná.

Ale v té chvíli vystoupila z davu Přátelská Duše. „Neměj obavy, Malinká Duše,“ řekla Přátelská Duše:

„pomůžu ti.“

„Pomůžeš?“ rozzářila se tvář Malinké Duše. „Ale co s tím můžeš udělat?“

„Můžu ti dát někoho, komu můžeš odpustit!“

„Můžeš?“

„Jistě!“ zašvitořila Přátelská Duše. „Můžu přijít do tvého příštího života a udělat něco, abys mi mohla odpustit.“

„Ale proč? Proč bys to chtěla udělat?“ zeptala se Malinká Duše. „Ty, která jsi tak dokonalou Bytostí! Ty, která máš tak vysokou vibraci, že to vytváří světlo tak jasné, že se na tebe téměř nemohu podívat! Co by tě mohlo přimět snížit svou vibraci, aby se tvé jasné Světlo stalo temným a hustým? Co by tě mohlo přimět – tebe, která jsi tak lehounká, že můžeš tančit po hvězdách a pohybovat se po Království rychlostí myšlenky – abys přišla do mého života a učinila se tak těžkou, abys mohla udělat tuto zlou věc?“

„To je jednoduché,“ řekla Přátelská Duše: „udělala bych to, protože tě miluji.“

„Nebud' tak ohromena,“ řekla Přátelská Duše: „ty jsi to pro mě také udělala. Nepamatuješ si to? Tančily jsme spolu, ty a já, už tolikrát. Tančily jsme spolu po řadu věků. Hrály jsme si spolu po všechny časy a na mnoha místech. Pouze si to nepamatuješ.“

„Obě jsme byly Vším. Byly jsme v tom Nahoře i Dole, byly jsme v tom Vpravo i Vlevo. Byly jsem v tom Tady a Tam, byly jsme v tom Nyní a Tenkrát. Byly jsme muž i žena, byly jsme dobrý i zlý– byly jsme obětí i viníkem.“

„Tak jsme se ty a já sešly v minulosti mnohokrát; každá přinášejíc té druhé přesnou a dokonalou příležitost Vyjádřit a Zažít to, Kým skutečně jsme.“

„Takže,“ vysvětlovala Přátelská Duše ještě trochu víc: „přijdu do tvého příštího života a budu tentokrát tou ‚špatnou‘. Udělám něco skutečně hrozného a ty se pak můžeš zažít jako ten, kdo odpouští.“

„Ale co uděláš?“ zeptala se Malinká Duše trošku nervózně: „co bude tak hrozný?“

„Ó,“ odpověděla Přátelská Duše a zamrkala: „něco už vymyslíme.“

Pak se zdálo, že Přátelská Duše zvažovala a tichým hlasem řekla: „Víš, v jedné věci máš pravdu.“

„V čem?“ chtěla vědět Malinká Duše.

„Budu muset zpomalit svou vibraci a stát se velice těžkou, abych mohla tu nepěknou věc udělat. Budu muset předstírat, že jsem něčím, čím vůbec nejsem. Takže bych tě na oplátku ráda o něco poprosila.“

„Cokoli, cokoli!“ zakřičela Malinká Duše a začala tancovat a zpívat: „budu moci odpouštět, budu moci odpouštět!“ Potom Malinká Duše uviděla, že Přátelská Duše zůstává velice tichá.

„O co jde?“ zeptala se Malinká Duše. „Co pro tebe můžu udělat? Jsi takový anděl, že to pro mě chceš udělat!“

„Samozřejmě, že je Přátelská Duše anděl!“ přerušil ji Bůh. „Každý je anděl, pamatuj si: neposlal jsem ti nikoho jiného než anděly.“

„Ve chvíli, kdy tě uhoďím a srazím,“ odpověděla Přátelská Duše: „v té chvíli ti udělám to nejhorší, co si dovedeš představit – právě v té chvíli...“

„Ano?“ přerušila ji Malinká Duše: „ano...?“

Přátelská Duše se ztišila ještě víc.

„Vzpomeň si, Kým Skutečně Jsem.“

„Ó ano, vzpomenu!“ zakřičela Malinká Duše: „Slíbuj! Budu si tě vždycky pamatovat takovou, jaká jsi právě tady a teď!“

„Dobře,“ řekla Přátelská Duše: „protože, jak víš, budu tak těžce předstírat, že zapomenu sama na sebe. A pokud si mě nebudeš pamatovat takovou, jaká skutečně jsem, možná si na to nebudu moci dlouhou dobu vzpomenout. A pokud zapomenu, Kdo Jsem, možná zapomeneš, Kdo Jsi Ty a budeme obě ztraceny. Potom budeme potřebovat, aby přišla další duše a připomněla nám oběma, Kdo Jsme.“

„Ne, nebudeme!“ slibovala znovu Malinká Duše. „Budu si tě pamatovat! A poděkuji ti za to, že mi přinášíš tento dar – příležitost, abych mohla zažít sebe, jako toho, Kým Jsem.“

A tak bylo dohodnuto. A Malinká Duše šla vpřed vstříc dalšímu životu, nadšena tím, že je Světlo, což bylo velice jedinečné a nadšena tím, že je částí jedinečného, které se nazývá Odpuštění.

A Malinká Duše napjatě čekala, aby mohla zažít sebe sama jako Odpuštění, poděkovat jakékoli další duši, která jí to umožní.

A kdykoli během toho nového života, kdykoli se na scéně objevila nová duše, at' přinášela radost nebo smutek – a zvláště pokud přinášela smutek – pomyslela Malinká Duše na to, co řekl Bůh.

„Vždy si pamatuj,“ usmál se tehdy Bůh: „neposlal jsem ti nikoho jiného než anděly.“

